

Дочка Ієфая

Михайло Старицький

Коли доля велить полягти за свій край
В несподівану ранню могилу,
Ти, мій батьку святий, серце скорбне втримай
Моя смерть дасть одвагу і силу!

В нетремтячій руці поведе мене сам
До тії катової сокири,
І без жалю, без сліз похилюся я там,
З серцем, повним надії та віри,

Що одужа народ, не знесе більш ярма
І розправить натруджені груди,
Що на рідній землі просвітліша пільма,
Правди сонце засяє повсюди,

І на вільних полях в свою землю ратай
Кине зерна добірного жита,
І красуня дочка той збере урожай,
Не даючи напаснику мита...

Вас, діброви, гаї, у одежі рясній
Не побачу я в щасну годину;
Але кривий мій люд в своїй згадці ясній
Спом'яне і мою домовину...

Задави ж, батьку мій, ти сльозу на очах,
За край рідний прийми мою плату;
Подивись, я сама, знеповаживши страх,
Сміло йду з ясним оком на страту!